

RENDEZŐELV

Akarok látni, mielőtt északi fény, mielőtt
emberi ujjak fagynak le rügyező fákról.
Eleven szemhéj kell, túlstimulált agy.

A civilizáció kezdetéből geometrikus
minták derengenek. Házfalakon, töltésen,
metróalagútban több tízezer év,
amiért nem tettem semmit.

Irányítás nélküli vetítógép nálam,
foszfénekkal telíti az eget.

Haladok, míg rendeződnek a társadalmak,
kaotikus földi csillaghalmazok.
Hátranézek, követ-e valaki, legyen akár kép
vagy élőlény, erekkel átszótt,
szabályosan működő.

Fekete ragadozó jön, nincsenek fogai,
félíg nem farkas. Elkanyarodik az első
válaszúton, másik labirintust keres.
Másik faj vagyok, az éjjeli
utcán a legveszélyesebb.

FÉNYTÉRKÉPEK

1.

Óceánok kötnek meg a sötétben,
névtelen utcák, fekete beton.

Kezemben csillagtérkép, elemlámpa, körtefák árnyai
a kertben, reflektorok, pásztázó őrfény.
A földi csillagok takarják az égietek, erejéből
veszít az űr.

Vetülete túlterhelt a várostól,
fényrácsokkal börtönzött,
füstös bura.

Képeket keresek romló szemmel, csillagok közti
vonalakat,
laknak még legendák
állatai odafenn, mágikus tárgyak és száműzött
istenek.

Üveglencsék műanyagcsőben,
amivel mindezt közelebből.
Találok új középpontot,
míg meg nem értem, hogy az Északi-sarkon
a csillagok.

Centrumban a szem.

Mögötte
az álom, hogy az égbolt
anyagát tapintom.

Ha a látóhatárt vízszintes kör jelöli,
megtörik házak és hegyek.

Sosem érnek
el az árnyékok a zenitig, ébren
maradok, várom az északi fényt.
Túlságosan délen, rossz ország
a lábam alatt. És még ezek a körök
is képzelet –
az égi egyenlítő, a ráktérítő, a rossz föld a lábam alatt,
át nem léphetem.

3.

A feketeség nem nyugtatószer.
Képernyőfényhez hív, húz és hú a szem.

